

kun faaer en overordentlig ringe Betydning, og saaledes taber en stor Del af den Vare, som ellers kunde ligge deri. Videre skal jeg ikke tillade mig, at sige med Hensyn til dette Punkt. Det vil ses, at medens jeg har deltaget med Udvalgets øvrige Medlemmer i at stille de øvrige Forslag, er jeg derimod optraadt som Mindretal med Hensyn til 2 Andragender og 3 forskellige Indstillinger; idet jeg i saa Henseende med Hensyn til den ene Indstilling staar ene, men med Hensyn til de andre staar sammen med andre ærede Medlemmer. Jeg skal tillade mig først at udtale mig om Andragendet under Nr. 9, hvortil der knytter sig en Indstilling af Udvalgets Flertal under Nr. 6. Det er et høist mærkeligt Andragende. I Grunden har det en overveiende komisk Karakter, idet det gaar ud fra en vis naav Opfattelse af Forholdet, som om det kunde nytte Noget at henvende sig til Folkethinget for at faae det til at intervenere i Retssforholdet mellem Kjøber og Sælger for at skaffe Kjøberne gunstigere Betingelser med Hensyn til Kjøbet af deres Eiendomme end dem, om hvilke de ere komne overens med Sælgerne; thi dette er i Virkeligheden Sagens Indhold. Det har forekommet mig ikke lidet paafaldende, at Udvalgets Flertal har kunnet bestemme sig til at foreslaa et saadant Andragende henvist til Regeringen og endog gaar udenfor det Punkt, som synes at være Andragendets egentlige Gjenstand, nemlig om den mellemkommunale Bestatning. Thi det Særegne er jo det, at det er ikke paastaet af Andragerne selv, at der i nogen-somhelst Henseende skulde ved de Forhold, de her gjøre til Gjenstand for Anke, være sket noget ulovligt, Noget, med Hensyn til hvilket enten Folkethinget eller Regeringen skulde se sig istand til at foretage Nogetsomhelst. Det er jo ingenlunde paastaet af dem; thi naar det staar her i Reserater af Andragendet, at der klages over, at Stamhuset Nathlousdal bortarveskæfter sit Bøndergods under Betingelser, som ere til Skade eller Forurettelse saavel for Lørrild Kommune som for de enkelte Paagjældende, maa det bemærkes, at dette „Forurettelse“ styldes udelukkende Udvalgets Flertal, hvorimod de Paagjældende selv i deres Andragende ikke paa nogen Maade sige, at der er sket Noget til Forurettelse for dem, og naar man vil se paa de Enkeltheder, der klages over, vil man vist ogsaa finde det i høi Grad paafaldende, at Udvalgets Flertal har ment at burde skyde sig ind og opfordre Regeringen til at foretage sig Noget. Der klages over — Andragendet er noget dunkelt affattet i Begyndelsen, men det synes, at der klages over — en Brug af Omfordelingsretten, eller hvad det er,

som de Paagjældende ikke synes om, men hvormed de ikke paastaa, at det gaar udenfor, hvad den senest vedtagne Lov af 9 Marts 1872 hjemler. Der klages over Tabet af en Lørrvemosse, om hvilken det i Andragendet siges, at den hidtil har været Byens Stoltthed og Glæde, men nu kan man af dens Fraskillelse slutte, at det er Stamhusets Hensigt at beherske alt IJdebrandsel uden at tage Hensyn til det store Tab, Byen derved lider. Det er nu ikke paastaet, at der skulde være nogetsomhelst ulovligt ved Fraskillelsen af denne Mose, men det er en Klage, ikke fra Gieren, men fra Sogneraadet over, at Byen er bleven berøvet dens Stoltthed og Glæde. Dernæst klages der over, at et Par Gaarde ere bleve bortforpagtede til en udenfor Byen boende Mand, og at en Gaard ikke kan faas i Arvesfæste; fremdeles over, at Sagtretten overdrages Stamhuset for 10 Aar uden særligt Beberlag. Den ærede Ordfører bemærkede angaaende dette Punkt, at det var vistnok ikke sikkert, at det var ulovligt, men det var dog vist en Omgaaen af Lovgivningen. Jeg gad vide, hvorpaa han støtter det. At det ikke er sikkert, at det er ulovligt, har han vistnok fuldkommen Ret i; thi det er selskligt, at det er lovligt, da der staar udtrykkeligt i Loven af 30te Januar 1861: at den Gier, der selv er Bruger af sin Eiendom, er det tilladt at overdrage Sagtretten til en Anden enten for sin Besiddelsestid eller for et bestemt Aaremaal dog ikke udover 10 Aar. Men hvorledes det skulde betragtes som en Omgaaen af Lovgivningen, at man ved Salget forbeholder Sagtretten for 10 Aar, med andre Ord at man bliver enig med den nye Gier om at have Sagtret i 10 Aar, er mig ubegribeligt. Den ærede Ordfører syntes at finde deri, at de Paagjældende kom i en uheldig Stilling, fordi de ere nødt til at gaa ind paa saadan Noget, da de ellers vilde risikere ikke at faae Eiendommen tilkjøbs. Det er ganske vist fuldkommen rigtigt, men det er et Tilfælde, som ofte træffer Kjøberne, at de ere nødt til at komme overens med Sælgeren om Bilkaarene, da de ellers risikere ikke at faae Eiendommen tilkjøbs, ligesom det paa den anden Side er nødvendigt for Sælgeren at komme overens med Kjøberen, da han ellers ikke kan komme til at sælge sin Eiendom, men jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at bede Regeringen om nærmere at spekulere over dette. Dernæst klages der over, at under den Prioritet, som Stamhuset betinger sig, inddrages ikke blot Eiendommene med Besætning men ogsaa Inventarium. Jeg veed nu ikke, om Udvalgets